

Chúc năm mới nhiều cô mật chú đường!

(KOBE VAN VELDE)

CHƯƠNG 1

Đi săn cô mật chú đường

Chuyện này kể ra cũng hơi nguỵ orng. Tháng Mười hai năm nay chúng tôi dự cảm sẽ có nhiều thất vọng, tâm trạng cũng không mong ngóng Giáng sinh, Năm mới như mọi khi.

Đây là mùa cuối năm đầu tiên không còn bà nội. Kate, tôi và Kim cùng lúc mất một khoản thu nhập đáng kể trong năm.

Những năm trước, bà nội còn sống thế nào cũng gửi bác bưu tá mang tới nhà chúng tôi một bao tải đồ chơi, kẹo bánh vào mồng sáu tháng Mười hai – ngày Thánh Nicolas đến. Còn chưa ăn hết bánh kẹo, ông già Noel đã gõ cửa tiếp ngày hai mươi nhăm tháng Mười hai. Mẹ báo động OGO liên tục. Lượng đồ ngọt chúng tôi nhồi bụng những ngày này bằng tổng số kẹo bánh được phép ăn trong cả năm. Thế nào mẹ cũng lén lút cất giấu bớt bánh kẹo.

Và gần cuối tháng, hẳn nhiên rồi, Tết Dương lịch bà nội sẽ phát phong bì, trong phong bì có thiệp, trong thiệp có tiền. Bố cũng e hèm, e hèm liên tục trước khi thông báo thưởng to. Đến mẹ cũng chịu rút ví cho có chút lộc lá đầu năm. Cứ gọi là vào mùa ăn không ngậm được mồm, nhồi tiền vỡ lộn đất.

Ôi thôi, thời ngòi mát ăn bát vàng ấy còn đâu.

* * *

Hai chiến hữu khỉ Kas, Robbe ôm sách đợi tôi ở hành lang lên tầng hai. Ngay sau

giờ Đạo đức của thầy Jeroen chúng tôi sẽ được nghỉ hai tuần Giáng sinh.

– Tháng Mười hai là mùa mở cửa rừng cho dân săn chuyên nghiệp vào bắn thỏ, lợn, hạ hươu, nai. Bàn tiệc mùa cuối năm có thêm món thịt thú rừng hoang. – Thầy Jeroen bắt đầu bài học.

Á à, tâm trạng sắp được nghỉ dạy hay sao mà thầy có vẻ hứng thú, giọng đậm chất phiêu lưu hành động góm. Thầy bước ra giữa lớp, khẽ nhún chân, xoay một vòng như thể đất trời bỗng đảo ngược.

– Đố các em tại sao chỉ được săn bắn vào cuối năm? Đầu năm lại đóng cửa rừng?

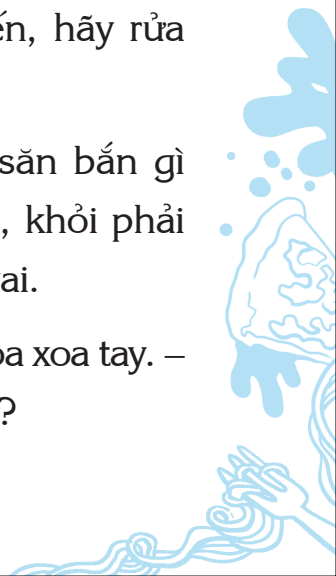
– Không nên bắn giết những con thú đang mang thai. – Marnik như thường lệ vẫn tỏ ra là tên một sách lãnh nhách.

– Biết con nào đang mang thai mà chữa ra? – Robbe vặn.

– A ha, cho nên mới đóng cửa rừng cấm săn bắn luôn cho chắc. – Thầy Jeroen đưa ngón tay cái lên miết vai áo Marnik như thể gắn thêm sao thêm gạch, nâng cấp nâng hàm cho nó. – Chuẩn ý anh bạn. Mùa xuân là mùa cây cối đâm chồi nảy lộc, mùa muông thú sinh con đẻ cái. Không nên xâm phạm, không được phá vỡ quy luật thiêng liêng này của mẹ thiên nhiên. Cho nên các tay săn ngoại hạng thân mến, hãy rửa tay gác súng vào mùa xuân.

– Nhà em không ai biết săn bắn gì đâu. Cơ bản không có hứng, khỏi phải rửa tay, thầy ơi! – Kas nhún vai.

– Tốt lắm. – Thầy Jeroen xoa xoa tay. – Có ai từng đi săn thú thực sự?

Không cánh tay nào giơ lên. Thầy Jeroen mở cặp lôi ra một tập giấy, phát cho từng bàn.

– Có những cuộc đi săn không cần nổ súng. Có những cuộc săn mà người săn và người bị săn đều cảm thấy hạnh phúc. Ai cũng có chiến lợi phẩm thu về. Chắc chắn các em sẽ trở thành những tay săn ngoại hạng trong kì nghỉ lễ này. Một số bài hát thầy đã in ra, các em có thể tham khảo khi đi săn. Chúc một mùa săn vui vẻ thành công!

Đi săn còn mở mồm ra hát? Chán chuyện của thầy. Tuần tới được nghỉ học rồi, thầy có nói gì cũng chẳng lọt tai tôi nữa. Tôi bỏ tọt mấy tờ giấy thầy Jeroen phát cho vào cặp, ủa ra hành lang trong tiếng chuông reo rộn bên tai.

* * *

Ngày nghỉ đầu tiên có tí uể oải. Kate cũng như tôi, từ lâu đã biết chẳng kiếm chác được gì to to vào tháng này rồi. Kim và Tai Dài vẫn hồn nhiên như cô tiên. Một đứa chưa hiểu mấy về giá trị của tiền, còn thằng kia chỉ khoái cà rốt không ham kẹo bánh.

Robbe thu nhập đỉnh nhất tháng này trong năm. Nghe nó kể mà chảy dãi. Một năm mới có ấm no hay không trông chờ tháng đường mật này cả đấy. Ông bà nội cho riêng, ông bà ngoại cũng không chịu kém xu nào, mỗi người một cái phong bì mới khoái chứ.

Đã thế Robbe còn có cô Jinny. Cô Jinny là “cô mật” của nó. Cô không lấy chồng, cũng chẳng muốn sinh con. Cuối năm cô Jinny đến nhà nó dự tiệc, vác theo một núi quà. Cái phong bì của cô ấy cực chất, mở ra cứ gọi là thom phức.

Tiền ướp cả nước hoa. Thế chẳng ngon như ăn bánh mật à.

May mắn thay những ai có được một ông chú không vợ, một bà cô không chồng, hoặc đủ đầy ông bà nội ngoại rủng rỉnh lương hưu. Những người này rất hay cho quà, thưởng tiền. Một ngày nào đó tên ta còn xuất hiện trong di chúc của họ ấy chứ.

Tết sắp đến rồi, ta nên gọi cho họ chứ nhỉ? Mà tôi phải gọi cho ai đây?

Thương vụ cá mập này Kas đầy mình kinh nghiệm. Có cả kinh nghiệm thương đau. Nó kể rằng trong kì nghỉ Giáng sinh bốn năm trước, lúc đó nó như Kim bây giờ, ngây thơ nào đã biết gì, bỗng nhiên được gửi đến nhà ông bà nội ở vùng biển Oostende chơi cho đã đời.

Mẹ nó còn dặn phải đưa cái phong bì dán kín cho ông bà, mở ra thấy ghi: